

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 19.798 van 2 december 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 7 maart 2006 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 8 maart 2006. Op 27 april 2006 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoeker zich niet had aangeboden voor gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekers dringend beroep tegen deze beslissing werd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd op 11 juli 2006 wegens laattijdigheid.
2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en heeft zich op 10 augustus 2006 een tweede keer vluchteling verklaard. Op 16 juli 2007 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers beroep tegen deze beslissing werd door de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 2.648 van 16 oktober 2007 verworpen met toepassing van artikel 39/59, §2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

3. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en heeft zich op 9 januari 2008 een derde keer vluchteling verklaard. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 februari 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 juli 2008.
4. Op 4 augustus 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 5 augustus 2008 aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 28 februari 1974 in Lattaqiah. U bent van beroep visser en zeeman. In september 2004 werd U gearresteerd door de Al-Amn al-Jinai (Criminele Veiligheid) en door een strafhof in Damascus veroordeeld wegens dieselsmokkel tussen Turkije en Syrië. U werkte op dat ogenblik op de vissersboot van uw broer (S.). U zat drie maanden vast. Na uw vrijlating was U geruime tijd actief in Libanon. In oktober 2005 ging U terug naar Syrië om uw maritiem paspoort te laten vernieuwen en een nieuwe identiteitskaart aan te vragen, aangezien U uw oude was verloren. Uw oom langs moederskant stelde U een visserboot ter beschikking die in slechte toestand verkeerde. Samen met uw neef, (A.), herstelde U de sloep. Het was de bedoeling om te gaan vissen. U vernam dat de broer van (A.), (M.), ook wilde meedoen. (M.) was vroeger gehuwd geweest met uw zus maar die was van hem gescheiden nadat hij veroordeeld was wegens drugshandel. U had vroeger een conflict met hem gehad en weigerde met (M.) samen te werken. Van (A.) vernam U dat het niet de bedoeling was om te vissen, wel om illegalen van Syrië naar Cyprus over te brengen. U weigerde daar iets mee te maken te hebben en vertrok in januari 2006 naar Libanon waar U aan de slag ging bij een scheepshersteller, (T. al-L.). In februari 2006 vernam U telefonisch van uw broer (M.) dat de Syrische autoriteiten naar U op zoek waren. Hij meldde dat uw neef (M.) in Cyprus samen met de passagiers was opgepakt en uitgeleverd aan Syrië. Ze werden opgesloten in de Adra-gevangenis in Damascus. U bleek uw maritieme kaart vergeten te hebben aan boord van de boot en daarom zochten de autoriteiten U. De vader van (M.) had zijn zoon bezocht en die beweerde dat U de Syrische autoriteiten had ingelicht. De illegale passagiers eisten hun geld terug, maar (M.) zei hen dat hij alles aan U betaald had. (M.) beweerde dat U de man achter de schermen was. Uw broer zei dat de Al-Amn al-Jinai (Criminele Veiligheid) en de Al-Amn al-Siyâsi (Politieke Veiligheid) U in het huis van uw ouders waren komen zoeken. U dook onder in Tripoli. Op 10 februari 2006 bent U in Beiroet aan boord gegaan van het vrachtschip el-Marriman. Op 27 februari 2006 ging U van boord in Antwerpen. U hebt op 8 maart 2006 in België asiel aangevraagd. Deze aanvraag werd geweigerd omdat U zich niet had aangeboden voor gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 10 augustus 2006 vroeg U een tweede maal asiel aan. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) heeft uw asielverzoek op 18 juli 2007 afgewezen op basis van het feit dat de door U aangehaalde feiten, die U zouden beletten terug te keren naar uw land van herkomst, problemen zijn van gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard. Zij ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. De Raad voor Vreemdelingbetwistingen (RVV) heeft het beroep tegen de beslissing van het CGVS op 16 oktober 2007 verworpen. U hebt op 9 januari 2008 een derde asielaanvraag ingediend. U baseert de aanvraag op dezelfde feiten als bij uw initiële aanvraag, maar legt documenten voor, onder meer het originele uittreksel uit de burgerlijke stand, een kopie van de overlijdensakte van uw vader en een origineel arrestatiebevel. U stipt terzake aan dat uw vader ingevolge uw afwezigheid door de Al-Amn al-Askari (Militaire Veiligheid) is gearresteerd en daarbij gewond werd, waarna hij aan zijn verwondingen is bezweken. Ook uw broer zou door de veiligheidsdiensten zijn opgepakt en nog steeds gevangen zitten. Voorts zou

U vernomen hebben dat een medewerker van de Syrische ambassade in Brussel, (G. Z.), naar U heeft geïnformeerd.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient opgemerkt dat er aan uw asielaanvraag geen positief gevolg kan worden gegeven en wel om volgende redenen.

Betreffende het originele uittreksel uit de burgerlijke stand dient opgemerkt dat het CGVS reeds in kader van de tweede asielaanvraag heeft meegedeeld geen twijfels toe koesteren over uw identiteit en nationaliteit.

U biedt de overlijdensakte aan van uw vader, die gestorven is op 17 januari 2007. U zegt dat uw vader tijdens zijn arrestatie door de Al-Amn al-Askarī is geduwd door een agent, gevallen is en daarbij op zijn hoofd is terechtgekomen. Hij is nadien vanuit het kantoor van de veiligheidsdienst naar het ziekenhuis gebracht en daar een week later overleden (gehoorverslag CGVS, pp.02-03). Dat uw vader overleden is ingevolge het optreden van de veiligheidsdiensten kan op basis van het document nochtans niet geconcludeerd worden vermits de akte geen doodsoorzaak vermeldt. Het is overigens merkwaardig dat U stelt dat dit optreden het werk was van de Al-Amn al-Askarī, daar waar U tijdens uw eerdere asielaanvraag stelde dat de opsporing bij U thuis werd uitgevoerd door de Al-Amn al-Jinai (Criminele Veiligheid) en de Al-Amn al-Siyāsī (Politieke Veiligheid) (gehoorverslag CGVS, 25/04/2007, p.04 & pp.11-12). U beweert voorts dat uw broer, die met de zaak op zich niets te maken heeft, sinds 27 maart 2008 gevangen zit omdat de autoriteiten naar U op zoek zijn (gehoorverslag CGVS, p.06). U draagt echter omtrent dit klaarblijkelijk excessieve optreden van de Syrische autoriteiten geen enkel bewijs aan.

U biedt tenslotte een originele oproepingsbrief aan, afkomstig van de strafrechtbank van Aleppo, waarin U wordt verzocht U te melden en waarbij zijn vertegenwoordiger wordt gemachtigd U desnoods onder dwang mee te nemen. Het bevel bevat een annex van twee agenten die melden dat ze tijdens de uitvoering van het vernoemde bevel tot de conclusie zijn gekomen dat U zich klaarblijkelijk in het buitenland bevindt. Het bevelschrift is gedateerd op 4 februari 2006. U stelt dat uw broer (H.) effectief het bezoek heeft gekregen van twee agenten, dat hij naderhand het bewuste document is gaan opvragen bij de rechtbank en het vervolgens naar U heeft opgestuurd (gehoorverslag CGVS, p.05). Het CGVS heeft geen redenen om de authenticiteit van het document te betwisten en is van oordeel dat U met het aanbieden van de convocatie een begin van bewijs hebt geleverd dat U in Syrië gezocht wordt. Voorts acht het CGVS het niet onmogelijk dat een medewerker van de Syrische ambassade in Brussel omtrent uw persoon informatie heeft pogen in te winnen.

Het aanbieden van de documenten die de basis vormen voor het behandelen van de derde asielaanvraag is echter niet van die aard om de beslissing genomen in kader van uw tweede asielaanvraag te wijzigen. Immers, een belangrijke weigeringsgrond bij de beslissing van 18 juli 2007 is het feit dat de beschuldiging tegen uw persoon, de vermeende smokkel van illegalen, zich uitsluitend situeert in de gemeenrechtelijke sfeer en ressorteert alsdusdanig niet onder een van de vijf toepassingsgebieden van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 28 juli 1951. De initiële observatie dat uw aanvraag vreemd is aan de Conventie is dus ongewijzigd.

Betreffende de kwestie of U recht zou hebben op subsidiaire bescherming is U gevraagd om welke redenen U niet in staat zou zijn U tegen de aantijgingen voor de bevoegde rechtbank te verdedigen. Tijdens uw eerdere asielaanvraag had U aangestipt dat het niet uw eerste veroordeling zou zijn. U bent reeds eerder veroordeeld wegens smokkel, waardoor U een zware straf riskeert en dat hoewel U in dit geval onschuldig bent. Het CGVS had in deze geargumenteed dat U over een alibi beschikt en dat het allooï van diegenen die U beschuldigen twijfelachtig is. Op zich is recidive overigens geen reden om zich voetstoots te onttrekken aan de rechtsgang. Bij uw derde asielaanvraag werpt U op dat het feit dat U het land bent ontvlucht van die aard is dat ze het vereiste vermoeden van onschuld zou kunnen ondergraven (gehoorverslag CGVS, p.11). Er dient opgemerkt dat U deze situatie zelf in de hand hebt

gewerkt, door onmiddellijk nadat U vernomen had dat U werd gezocht door de Syrische autoriteiten het land uit te vluchten en U op die manier te onttrekken aan de normale rechtsgang zoals die in Syrië ten aanzien van criminele vergrijpen wordt uitgeoefend. Bovendien is niet bewezen dat een tijdelijke afwezigheid uit het land een ongelijke behandeling in rechtspleging zou teweegbrengen die dermate ernstig is dat zij als een onmenselijke of vermederende behandeling of bestraffing beschouwd kan worden en uw situatie onder het toepassingsgebied van de subsidiaire bescherming zou brengen. Het is immers zo dat de bescherming conform artikel 3 E.V.R.M. slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Diegene die aantoonbaar dat hij een dergelijk risico loopt, moet zulks staven met een begin van bewijs. Inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees op zich volstaat niet om inbreuk uit te maken op artikel 3 E.V.R.M.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Ten gronde.

1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, onder meer via de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsnorm (art. 1382 B.W.) die ook de overheid in acht dient te nemen bij het beoordelen van een asiolverzoek, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is, dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing een aantal argumenten inroept die op evidente beoordelingsfouten berusten en niet opwegen tegen de elementen in het dossier die erop wijzen dat verzoeker wel voldoet aan de voorwaarden van het asiel en de subsidiaire bescherming en de Commissaris-generaal in het licht van duidelijk, geloofwaardige en met elkaar overeenstemmende elementen pro de gegrondheid van het dossier, geen onderzoek doet naar de nog onzekere elementen. Verzoeker stelt dat hij gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en dat er aanwijzingen zijn van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hij is dan ook van mening dat hij de hoedanigheid van vluchteling, minstens de subsidiaire bescherming dient te krijgen.
2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De Commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. Aangezien verzoeker de beoordeling door de Commissaris-generaal van de aangehaalde feiten betwist, voert hij de schending aan

van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord en de Commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund heeft op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Verzoeker laat overigens na te concretiseren welke elementen uit het dossier door de Commissaris-generaal niet zouden onderzocht zijn.
4. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de kandidaat-vluchteling aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of dat hij valt onder de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot het subsidiaire beschermingsstatuut. In de mate van het mogelijke moeten stavingstukken worden aangebracht.

In zoverre verzoeker aanvoert dat het niet zou mogen verbazen dat hij geen bewijsstukken bij te Syrische autoriteiten kan bekomen en het Commissariaat-generaal beter geplaatst is om bij de Syrische autoriteiten informatie te bemachtigen omtrent de arrestatie van zijn broer, wijst de Raad erop dat het niet de taak is van de Commissaris-generaal om de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

5. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn derde asielaanvraag opnieuw baseert op de elementen aangehaald tijdens zijn tweede asielaanvraag en de door hem thans neergelegde documenten een loutere ondersteuning vormen van zijn initieel uiteengezette vluchtrelaas. Verzoekers tweede asielaanvraag werd afgewezen omdat (i) de door hem aangehaalde feiten, met name vermeende smokkel van illegalen, problemen zijn van gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, (ii) hij zich door onmiddellijk te vluchten heeft onttrokken aan de normale rechtsgang en er niet voor heeft gekozen om zijn onschuld te bewijzen voor de gerechtelijke autoriteiten en (iii) er geen reden is om aan te nemen dat hij in Syrië geen beroep zou kunnen doen op een normale en eerlijke rechtsgang zodat hij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.
6. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker toont niet in het minst aan dat zijn opsporing en een eventuele gevangenisstraf ingegeven is door één van de redenen vermeld in het Verdrag van Genève. De door hem aangehaalde feiten, met name vermeende smokkel van illegalen naar Cyprus, zijn gemeenrechtelijk van aard, zoals de Commissaris-generaal reeds vaststelde in de beslissing naar aanleiding van zijn

tweede asielaanvraag, en vallen derhalve buiten het toepassingsgebied van het voornoemd Verdrag. Met het neerleggen van een origineel uittreksel uit de burgerlijke stand, een kopie van de overlijdensakte van zijn vader en een origineel arrestatiebevel slaagt verzoeker er geenszins in om alsnog een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Het uittreksel van de burgerlijke stand bevestigt enkel verzoekers identiteit doch uit het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal reeds in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag stelde geen twijfels te hebben omtrent verzoekers identiteit en nationaliteit. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, vermeldt de overlijdensakte van verzoekers vader geen doodsoorzaak zodat op basis van dit document niet kan worden geconcludeerd dat verzoekers vader is overleden ingevolge het optreden van de veiligheidsdiensten. Met de neergelegde convocatie toont verzoeker weliswaar aan dat hij in Syrië effectief wordt gezocht doch dit wijzigt niets aan de vaststelling van de Commissaris-generaal dat de beschuldiging tegen verzoeker zich uitsluitend situeert in de gemeenrechtelijke sfeer en als dusdanig niet ressorteert onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Uit niets blijkt dat verzoeker omwille van één van de in de vluchtelingenconventie opgenomen redenen geen eerlijk proces zou krijgen of dat hij omwille van één van deze redenen een disproportionele bestraffing riskeert.

7. Inzake subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat er een ernstige vrees is dat hij in zijn land van herkomst niet van een eerlijk proces zal kunnen genieten. Verzoeker beperkt zich hier tot het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, dewelke overigens niet meer zijn dan loutere speculaties van zijnentwege en hij verduidelijkt in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze waarom hij een oneerlijke procesgang vreest. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing omstandig wordt uiteengezet waarom verzoeker geen ongelijke of oneerlijke behandeling in rechtspleging aannemelijk maakt die dermate ernstig is dat zij als een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing kan beschouwd worden en zijn situatie onder het toepassingsgebied van de subsidiaire bescherming zou brengen. Deze motieven worden door verzoeker niet weerlegd zodat de motivering dienaangaande staande blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.
8. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
9. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 december 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A SMETS.

M.-C. GOETHALS.